

РЕШЕНИЕ

№ 4964

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **4880** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 2 Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. И., гражданка на М., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № УП-41/30.04.2013 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административно-производствените правила. Посочва се, че административният орган не е обсъдил обективно обстановката в М. и е обсъдил единствено информация, съдържаща се в справка, изготвена от Д.. Твърди се, че оспореното решение не е мотивирано и не е посочено конкретно правно основание за постановения отказ. Изложени са доводи, че спрямо жалбоподателката в родината ѝ е била налице реална заплаха. Искане се от съда да отмени оспореното решение.

Ответната страна – интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения за законосъобразност на оспореното решение излага в писмени бележки представени по делото.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия по делото регистрационен лист вх. № УП 5746/30.01.2013 г. Х. И. е [дата на раждане] в [населено място], М., неомъжена, ЛНЧ [ЕГН]. При регистрирането ѝ кандидатката не е представила документ за самоличност, личните и данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ.

От доказателствата, приложени по делото с административната преписка се установява, че с молба рег. № Ж-1942/18.12.2012 г. на дирекция „Миграция“- МВР, Х. И., е поискала закрила в Република Б.. На основание чл.58, ал.4 от ЗУБ молбата е препратена до Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. Желанието за предоставяне на статут е потвърдено от лицето пред длъжностно лице на Д.-МС с молба от 30.01.2013 г., на която дата лицето е регистрирано.

С търсещата закрила на 31.01.2013 г. е проведено интервю във връзка с производството за определянето на държавата, компетентна да разгледа молбата за статут. По време на интервюто кандидатката потвърдила личните си данни, посочени при регистрирането ѝ и заявила, че не разполага с лични документи. Заявила, че е живяла в [населено място], М. с родителите си и двама братя. Напуснала М. легално през м.11.2012 г. и със самолет заминала за Т.. След престой от 10 дни заминала за [населено място]. В Б. пристигнала нелегално на 07.12.2012 г. По време на интервюто кандидатката посочила, че не е имала проблеми с официалните власти в М.. Напуснала родината си заради братята си, които не ѝ разрешавали да напуска дома им и да работи.

В резултат на проведеното интервю от 31.01.2013 г. и на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ с решение № 3836/10.04.2013 г. е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. на Х. И.. Решението не е обжалвано в законоустановения срок и е влязло в сила на 27.04.2013 г.

С Х. И. е проведено на 29.04.2013 г. интервю (рег. № УП 5746/29.04.2013 г.), по време на което тя е заявила, че в М. не е била арестувана, не е осъждана и не е членувала в политическа партия. Посочва, че е завършила 11 клас и е образована, но двамата ѝ братя, с които живеела в една къща, не ѝ позволявали да излиза и да работи. Тъй като не излизала от дома си, не можела и да се омъжи. Кандидатката заявила, че не може да се завърне в М., тъй като няма да бъде приета в дома ѝ и няма да бъде разбрана, а ще бъде убита.

В хода на административното производство е поискано и е получено становище рег. № Т-1959/22.03.2013 г. на основание чл. 58, ал. 7 от ЗУБ, с което е заявено, че Д. не възразява да бъде предоставена закрила на лицето.

С оспореното в настоящото производство решение № УП- 41/30.04.2013 г. интервюиращ орган при Д. е отхвърлил молбата на жалбоподателката, като е приел, че е явно неоснователна и не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 и 9 и хуманитарен статут по чл.9, ал.1, 6 и 8 от ЗУБ. Ответният административен орган е приел, че изложените от Х. И. мотиви, обуславящи желанието ѝ да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ, а се касае за причини от личен характер. Въз основа на посочените по време на интервюта обстоятелства, не може да се направи извод, че спрямо лицето е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, съответно не са налице основания за предоставяне на бежански статут. Прието е, че за кандидатката няма реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 ЗУБ, а изложените проблеми с братята са от лично естество. Ответният административен орган е изложил мотиви относно обстановката в М., като се е позовал на справки вх. №01-6029/09.11.2012 г. и

№ 01-1272/19.02.2013 г. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд" при Д.-МС. Мотивиран е извод, че не са налице условията за предоставяне на хуманитарен статут. Прието е, че заявените от кандидатката проблеми са от личен характер, а посочените от нея причини попадат извън предмета на ЗУБ и бежанците, следователно молбата и е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т. 2 от ЗУБ.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение е издадено в рамките на ускореното производство по чл. 68 и сл. от ЗУБ от интервюиращ орган съгласно компетентността му, уредена в чл. 70 от ЗУБ. Съгласно чл. 70, ал. 1 от ЗУБ в срок до три дни от образуване на производството интервюиращият орган взема решение за: 1. отхвърляне на молбата като явно неоснователна по чл. 13, ал. 1; 2. прекратяване на производството по чл. 13, ал. 2 или чл. 15, ал. 1, т. 6, 8 и 9 ; 3. образуване на производство по общия ред.

В настоящия случай производството за предоставяне на статут в Република Б. е образувано с решение № 3836/10.04.2013 г., постановено на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 27.04.2013 г. Обжалваният административен акт е издаден в рамките на 3-дневния преклузивен срок по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, считано от датата на влизане в сила на решението, с което е образувано производството. Оспореното решение е издадено от Р. С. – младши експерт в отдел «Производство и настаняване» в РПЦ –С., определена за интервюиращ орган, който да провежда ускорено производство по реда на глава шеста, раздел II от ЗУБ със заповед № 344 от 03.09.2010 г. на председателя на Д. при МС.

Неоснователно е възражението в жалбата за немотивираност на оспорения акт. В процесното решение са обсъдени както изложените от жалбоподателката причини за желанието ѝ да остане в Б., така и данни за обстановката в М.. Обстоятелството, че административният орган е обсъждал единствено информацията за обстановката в М., съдържаща се в справки, изготвени от служители на Д., не обуславя необоснованост на акта, тъй като не е налице нормативно изискване относно източниците на актуална информация за отделните държави. Същевременно, оспорващата не твърди, че е налице различна ситуация в М. от възприетата от ответника. В обстоятелствената част на оспорения акт са изложени както фактическите, така и конкретните правни основания, на които органът е отхвърлил молбата за закрила, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е постановено и в съответствие с материално-правните разпоредби.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и

поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В. е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини, поради които не желае да се завърне в страната по произход имат личен, семеен характер. От изявленията на жалбоподателката е видно, че същата не е била преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Настоящият съдебен състав намира, че в разглеждания случай не са налице и материално-правните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне или наказание, а такива данни липсват, не се и твърдят от жалбоподателя.

Сочените мотиви, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ, а се касае за причини от личен характер. Наличието на семейни проблеми не е сред основанията, които обосновават предоставянето на закрила на чужд гражданин. В случая, както в хода на административното, така и в съдебното производство оспорващата не излага данни за търсена от нея закрила от властите в М. срещу действията на братята ѝ, поради което не може да се приеме, че лицето не разполага със защита в родината си. Следователно, обосновано и законосъобразно административният орган е приел, че е налице основание по чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ за отхвърляне молбата на Х. И. за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут като явно неоснователна.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение № УП- 41/30.04.2013 г. на интервюиращ орган при Д. е законосъобразно, а жалбата на Х. И. следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. И., гражданка на М., срещу решение № УП- 41/30.04.2013 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението е окончателно и не подлежи на касационна обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: